

De mooiste kleur

Aan de rand van een groot weiland groeiden drie planten. De ene was een vogelwikke, met mooie paarse bloempjes, de tweede was een keurige boterbloem en de derde een herderstasje met een hele rij lepelvormige blaadjes langs de stengel en kelkjes zó klein, dat je alleen zag, hoe sierlijk wit ze waren als je er héél goed naar keek.

Op een morgen waren deze plantjes in een druk gesprek. Eigenlijk was het niet zo'n leuk gesprek, want ze waren een beetje boos op elkaar. Wat was er aan de hand?

Dicht bij de planten was een bloempje opengegaan, een bloempje dat er wel aardig uitzag, maar dat helemaal geen kleur had.

Het was doorzichtig als bronwater.

Zoiets hadden de andere bloemen nog nooit gezien.

„Wat jammer voor het kelkje dat het geen kleur heeft,” zei het herderstasje, „wat zou het er leuk uitzien als het wit was; net zo wit als ik.”

„Wit?” vroeg de boterbloem verbaasd, „geel zou toch veel beter staan. Geel is de mooiste kleur die bestaat.”

Maar nu ging ook de vogelwikke er zich mee bemoeien.

„Wit en geel zijn wel mooie kleuren,” zei ze, „maar er gaat toch niets boven violet!”

„Ik houd vol dat wit het mooist is!” riep het herderstasje.

De bloemen kregen echt ruzie met elkaar.

Maar ineens streek daar een wonderlijke vlinder neer. Op haar vleugeltjes schitterden alle kleuren van de regenboog en haar ogen flonkerden als diamantjes.

De bloemen zwegen geschrokken toen ze de vlinder zagen.

„Ja,” zei de vlinder met een heel fijn stemmetje, „ik ben gekomen om dat bloempje daar een kleur te geven. Zie eens wat voor een fantastische verfdoos ik bij mij heb.”

De vlinder liet een verfdoosje zien met zoveel mooie kleuren, dat de ogen van de bloemen er pijn van deden.

„Ik weet welke kleur u het bloempje gaat geven,” zei de boterbloem.

„Nu, zeg dan maar eens welke,” vroeg de vlinder.

„Deze kleur, deze goudgele kleur,” antwoordde de boterbloem.